

I

Charles Delauney liep maar een klein beetje mank terwijl hij langzaam de trappen van de kathedraal van Sint-Patrick beklom en de gure wind met ijzige vingers tot diep in zijn kraag reikte. Het was twee weken voor Kerstmis en hij was vergeten hoe koud het in New York was in december. Hij was in geen jaren in New York geweest, en had in geen jaren zijn vader gezien. Zijn vader was nu zevenentachtig, zijn moeder was er allang niet meer. Ze was gestorven toen hij dertien was, en hij kon zich alleen nog maar van haar herinneren dat ze heel mooi was geweest en heel lief. Zijn vader lag nu dement, ziek en krachteloos aan zijn bed gekluisterd. Zijn advocaten hadden erop aangedrongen dat Charles op zijn minst voor een paar maanden naar huis zou komen om de familie zaken te regelen. Hij was enig kind, en de hele last van zakelijke beslommeringen van de Delauneys rustte op zijn schouders. Grootgrondbezit door de hele staat, een enorm landhuis in de buurt van Newburgh, New York, steenkolen, olie, staal en een aantal zeer waardevolle panden in het centrum van Manhattan. Een fortuin dat noch door Charles noch door zijn vader vergaard was, maar door zijn beide grootvaders. Charles

had er nooit ook maar de geringste belangstelling voor kunnen opbrengen.

Hij had een jong, ietwat verweerd gezicht, dat sporen van pijn en strijd vertoonde. Hij had de afgelopen twee jaar in Spanje doorgebracht om te vechten voor een zaak die de zijne niet was, maar waar hij zich sterk bij betrokken voelde. Het was een van de weinige dingen waarvoor hij enige emotie kon opbrengen, een intense emotie zelfs. Hij had zich bijna twee jaar geleden, in februari 1937, bij de Lincoln Brigade aangemeld om tegen de fascistten te vechten, en had al die tijd in de strijd van Spanje meegestreden. In augustus was hij tijdens een meedogenloze strijd bij Gandesa, in de slag van Ebro, gewond geraakt. Dat was niet de eerste keer geweest. Op zijn vijftiende, in het laatste jaar van de Eerste Wereldoorlog, was hij van huis weggelopen en soldaat geworden, waarbij hij bij Saint-Mihiel een wond aan zijn been had opgelopen. Daar was zijn vader toen woedend over geweest. Maar nu kon die niets meer uitrichten. Hij had geen weet meer van de wereld, zijn zoon of de strijd in Spanje. Hij herkende Charles zelfs niet meer. Misschien, had Charles gedacht toen hij hem zag liggen slapen in zijn enorme bed, was dat maar beter ook. Anders hadden ze alleen maar gekibbeld en geruzied. Hij zou hebben gehaat wat er van zijn zoon was geworden, zou zijn denkbeelden over vrijheid en onafhankelijkheid en zijn afkeer van 'fascisten' hebben verafschuwd. Zijn vader was het er nooit mee eens geweest dat hij in het buitenland verbleef. Delauney senior was al op leeftijd geweest toen zijn zoon werd geboren, en hij had nooit begrepen waarom zijn zoon in Europa wilde wonen om daar uit de band te springen. Charles was in 1921, op zijn achttiende teruggekeerd naar Europa, waar hij nu al zeventien jaar woonde. Toen hij nog jong was, had hij af en toe voor vrienden gewerkt of een enkel kort verhaal verkocht, maar de laatste jaren leefde hij voornamelijk van een heel be-

hoorlijk inkomen uit het voor hem belegde erfdeel. De grootte daarvan had hem altijd tegengestaan. 'Geen enkel normaal mens heeft zoveel geld nodig om van te leven,' had hij eens een goede vriend toevertrouwd, en hij gaf al jarenlang het grootste deel van zijn inkomen weg aan liefdadige instellingen. Het had hem daarentegen wel een groot gevoel van voldoening gegeven als hij voor een klein bedrag een van zijn korte verhalen had verkocht.

Hij had in Oxford gestudeerd en daarna aan de Sorbonne, en tot slot had hij nog een korte periode in Florence doorgebracht. In die dagen was hij een vrij wilde jongen geweest. Hij had net zoveel prima bordeaux geconsumeerd als hij maar aankon, plus de nodige absint, en gefeest met een fascinerende reeks vrouwen. Op zijn eenentwintigste, na drie zeer losbandige jaren in Europa, had hij zichzelf als een man van de wereld beschouwd. Hij had mensen ontmoet over wie anderen alleen maar lazen, dingen gedaan waar veel mannen slechts van droomden, en vrouwen ontmoet naar wie anderen slechts konden verlangen. En toen... was Marielle er geweest, maar dat was een heel ander verhaal. Een verhaal waaraan hij niet meer wilde denken. De herinnering aan haar was nog te pijnlijk.

Soms zweefde ze 's nachts zijn dromen binnen, vooral als hij in gevaar was of bang, als hij ergens in een loopgraaf lag te slapen terwijl de kogels hem om de oren floten. Dan sloop de herinnering aan haar zijn gedachten binnen. Haar gezicht, die onvergetelijke ogen, haar lippen... en het bodemloze verdriet dat ze de laatste keer dat hij haar zag, met zich meedroeg als een wond. Dat was zeven jaar geleden geweest en sindsdien had hij haar nooit meer ontmoet. Zeven jaar zonder haar te zien, haar aan te raken, in zijn armen te houden of zelfs maar te weten waar ze was, en zichzelf voor te houden dat het er niet meer toe deed. Eén keer, toen hij gewond was geraakt en

ervan overtuigd was dat hij zou sterven, had hij zichzelf toegestaan zich door zijn herinneringen te laten meeslepen. De ziekenverzorgers hadden hem bewusteloos in een plas bloed gevonden, en toen hij bijkwam, had hij kunnen zweren dat hij haar vlak achter hen had zien staan.

Toen ze elkaar in Parijs voor het eerst ontmoetten, was ze pas achttien. Haar gezicht was zo mooi en vol leven dat het op een pas geverfd schilderij leek. Hij was toen drieëntwintig, en zijn oog was op haar gevallen toen hij met een vriend in een cafeetje zat. Al bij die eerste blik was zijn belangstelling gewekt. En toen ze in zijn richting keek, zag hij dat ze heel ondeugende ogen had. Daarna was ze weggelopen, terug naar haar hotel, maar hij had haar op een diner bij een ambassadeur weer teruggezien. Daar waren ze toen formeel aan elkaar voorgesteld en ze hadden zich heel vormelijk gedragen, behalve dat Marielle nog steeds dezelfde lachende ogen had, die hem zo van zijn stuk hadden gebracht. Maar haar ouders waren heel wat minder onder de indruk van hem geweest. Haar vader was een ernstige man, een stuk ouder dan zijn vrouw, die van Charles' reputatie op de hoogte was. Hij behoorde tot dezelfde generatie als zijn eigen vader, en Charles meende dat ze elkaar vaag kenden. Haar moeder was half Frans en maakte op Charles altijd een uiterst correcte en saaie indruk. Ze waren belachelijk streng voor Marielle en stonden erop dat ze op ieder moment van de dag voor hen klaarstond. Ze hadden er geen idee van dat ze zo'n flirt was of dat ze zo grappig kon zijn. Maar ze had ook een serieuze kant en Charles ontdekte dat hij urenlang met haar kon praten. Ze had het hoogst vermakelijk gevonden toen ze hem op de ambassade weer tegenkwam en ze herinnerde zich hem uit het café, hoewel ze dat pas toegaf toen hij haar daarmee plaagde. Ze fascineerde hem, en hij haar ook. Ze vond hem een heel raadselachtige man, anders dan welke andere man ook. Ze leek alles van hem te willen we-

ten: waar hij vandaan kwam, wat hij daar deed, hoe het kwam dat hij zo goed Frans sprak. En ze was van meet af aan onder de indruk van zijn ambitie en bekwaamheid als schrijver. Zij schilderde een beetje, legde ze hem eerst nogal verlegen uit. Later, toen ze elkaar wat beter kenden, had ze hem een aantal verbazingwekkend goede tekeningen laten zien. Maar die eerste avond was het noch literatuur noch kunst geweest waardoor ze zich tot elkaar aangetrokken voelden, het was iets in hun ziel dat hen zo onherroepelijk bij elkaar bracht. Dat was ook haar ouders opgevallen, en nadat haar moeder hen een poosje met elkaar had zien praten, deed ze een poging Marielle mee te trekken om haar aan een paar andere jonge mensen voor te stellen die ook waren uitgenodigd. Maar Charles was haar op de voet gevolgd, als een geest die niet langer zonder haar kon.

De volgende middag ontmoetten ze elkaar weer in de Deux Magots, en maakten daarna als twee stoute kinderen een lange wandeling langs de Seine. Ze vertelde hem alles over zichzelf, over haar leven, haar dromen, haar wens om eens een kunstenares te worden en daarna te trouwen met iemand van wie ze hield en een stuk of tien kinderen te krijgen. Dat sprak hem minder aan, maar ze boeide hem bijzonder. Ze had iets ongrijpbaars, iets delicaats en lieflijks, maar daarnaast was ze sterk, taai en vol leven. Ze was als een fragiel kanten kleed dat over prachtig gehouwen marmer hing. Haar huid was net zo doorschijnend blank als de beelden die hij kort na zijn vertrek uit de Verenigde Staten in Florence had gezien, en haar ogen glansden als diepblauwe saffieren terwijl ze luisterde naar zijn dromen over zijn schrijverschap. Hij hoopte ooit eens een verzameling korte verhalen te publiceren. Ze scheen hem volkomen te begrijpen en oprecht geïnteresseerd te zijn in de dingen die hem zo na aan het hart lagen.

Haar ouders hadden haar mee naar Deauville genomen,

waar hij haar gevolgd was, en vervolgens naar Rome, Pompeï, Capri, Londen en ten slotte terug naar Parijs. Overal waar ze naartoe ging, had hij vrienden en dook daar dan ook op, en dan maakten ze zo vaak mogelijk lange wandelingen of begeleidde hij haar naar het een of andere bal. Hij bracht ook vreselijk saaie avonden bij haar ouders door. Maar hij was tegen die tijd zo door haar geobsedeerd dat hij haar waar dan ook in zijn nabijheid moest hebben. Zelfs absint had nog nooit zo'n aantrekkingskracht op hem uitgeoefend als dit meisje. En in augustus, in Rome, zag hij in haar ogen dezelfde ongebreidelde hartstocht.

Haar ouders waren voor hem op hun hoede, maar ze kenden tenslotte zijn familie en hij was welgemanierd en intelligent. Bovendien kon het feit dat hij de erfgenaam van een enorm fortuin was nauwelijks over het hoofd worden gezien. Mariëlle was niet onder de indruk van dat fortuin, haar ouders waren welgesteld en ze dacht nooit over die dingen na. Ze dacht alleen maar aan Charles, aan de kracht van zijn handen, schoudera en armen, aan de vurige blik in zijn ogen nadat ze elkaar gekust hadden, aan de mooie scherp gesneden trekken van zijn gezicht als op een oude Griekse munt, en aan de tederheid van zijn handen als hij haar lichaam aanraakte.

Hij had haar al meteen in het begin verzekerd dat hij niet van plan was ooit naar de Verenigde Staten terug te keren. Sinds hij op zijn vijftiende in de oorlog had meegevochten, had hij niet meer met zijn vader overweg gekund. Zijn leven was na zijn terugkomst in New York een nachtmerrie geweest. Het leek alsof die stad te klein voor hem geworden was, te saai en te benauwd. Er werd te veel van hem verwacht, dingen die hij niet van plan was ooit te doen. Sociale verplichtingen, familieaangelegenheden, het bestuderen van investeringen, aandelenbezit en vermogensbeheer, en de zaken die zijn vader kocht en verkocht en die hij later zou erven. Het le-

ven draaide om meer dan dat, verklaarde hij Marielle, terwijl hij met zijn lange, tedere vingers door haar zijdeachtige, kaneelkleurige haar streek, dat ver over haar schouders hing. Hoewel ze vrij lang was, leek ze klein naast hem en als ze bij hem was, voelde ze zich tener en fragiel en heerlijk beschermd.

Toen ze elkaar ontmoetten, woonde hij al vijf jaar in Parijs en het was duidelijk dat hij het er geweldig naar zijn zin had. Daar speelde zijn leven zich af, daar woonden zijn vrienden, daar schreef hij, en daar had hij zijn ziel en zijn inspiratie gevonden. Maar in september zou zij met de Paris terugvaren. Terug naar het rustige leven waarvoor ze bestemd was, naar de mannen die ze zou ontmoeten en de jonge vrouwen die haar vriendinnen waren, en naar het kleine maar statige herenhuis in East 62nd Street. Het was weliswaar op geen enkele manier te vergelijken met het huis van de Delauneys slechts tien blokken verder naar het noorden, maar het was beslist respectabel, zeer respectabel, en verschrikkelijk saai. En het leek totaal niet op zijn zolderkamer in de Rue du Bac, die hij van een armlastige adellijke vrouw huurde, die het hele *hôtel particulier* eronder bezat. Daar had Charles Marielle op een dag mee naartoe genomen en waren ze toen bijna met elkaar naar bed gegaan. Maar hij was op het laatste moment tot bezinning gekomen, en was haastig even de kamer uitgelopen om zijn zelfbeheersing terug te vinden. En toen hij met een ernstig gezicht weer bij haar terugkwam, was hij naast haar op het bed gaan zitten, terwijl ze probeerde haar jurk recht te trekken en weer kalm te worden.

'Het spijt me...' Zijn donkere haar en vurige groene ogen gaven hem een dramatisch uiterlijk, maar hij had ook iets smartelijks, dat haar altijd weer raakte. Ze had nog nooit iemand gekend die ook maar enigszins op hem leek, en nog nooit die dingen gedaan die ze nu plotseling met hem wilde doen. Ze

wist dat ze dolverliefd op hem aan het worden was, maar ze kon er niets aan doen.

'Marielle...' zei hij zachtjes, terwijl het zachte roodbruine haar de helft van haar gezicht verborg, 'ik hou dit niet langer vol... je maakt me gek.' Maar hij had hetzelfde effect op haar, en zij vond het heerlijk. Geen van beiden had dit ooit meegeemaakt.

Ze glimlachte hem met een wijze blik in haar ogen toe, terwijl hij zich vooroverboog om haar te kussen. Haar nabijheid gaf hem een bijna dronken gevoel. Het enige wat hij zeker wist, was dat hij haar niet wilde verliezen. Nooit meer. Hij voelde er niets voor om nu of later terug te keren naar New York om daar om haar hand te vragen, of om met haar vader te onderhandelen. Hij wilde zelfs geen uur langer wachten. Hij wilde op dit moment zeker van haar zijn. In deze kamer, in dit huis. In Parijs. Hij wilde dat ze altijd bij hem bleef. 'Marielle?' Hij keek haar ernstig aan en haar ogen werden donker.

'Ja?' Haar stem klonk heel zacht. Ze was nog maar zo jong, en toch zo verliefd op hem. Hij kende haar nu goed genoeg om zich bewust te zijn van haar sterke geest.

'Wil je met me trouwen?'

Hij hoorde hoe ze haar adem inhield voordat ze begon te lachen. 'Meen je dat?'

'Ja, dat meen ik... ik zweer het je... wat vind je ervan?' Hij was doodsbang. Als ze nu eens weigerde? Het was alsof de rest van zijn leven afhing van wat zij nu zou gaan zeggen. Als ze nu eens niet met hem wilde trouwen? Als ze nu toch liever met haar ouders mee naar huis ging? Als het voor haar maar een spelletje was? Maar toen hij de blik in haar ogen zag, wist hij dat hij zich geen zorgen hoefde te maken.

'Wanneer?' Ze giechelde van opwinding.

'Nu meteen,' zei hij beslist.

'Dat meen je niet.'

'Jazeker.' Hij stond op en begon als een jonge leeuw de kamer op en neer te lopen, af en toe door zijn haar strijkend, terwijl hij plannen maakte en naar haar keek. 'Ik meen het echt, Marielle.' Hij bleef plotseling staan en keek haar aan, gespannen en emotioneel. 'Je hebt me nog steeds geen antwoord gegeven.' Hij vloog op haar af en knelde haar stevig tegen zich aan, totdat ze begon te lachen omdat ze vond dat hij zich als een dwaas gedroeg.

'Je bent niet goed wijs.'

'Dat ben ik wel. En jij ook. Nou, zeg het dan.' Hij drukte haar nog steviger tegen zich aan, en ze deed alsof ze gilte van benauwdheid. Hij drukte nog harder en ze begon hulpeloos te lachen, en vervolgens bedekte hij haar gezicht met plagende kussen totdat ze ertussendoor tot een antwoord werd gedwongen.

'Ja... ja... ja... ik trouw met je,' hijgde ze buiten adem. Ze glimlachten naar elkaar. 'Wanneer ga je het aan mijn vader vragen?' Ze ging zitten met een gelukzalige uitdrukking op haar gezicht, en Charles' gezicht betrok.

'Hij vindt het nooit goed. En als dat wel zo is, zal hij erop aandringen dat we teruggaan naar de Verenigde Staten en daar een serieus leven gaan leiden, zodat hij ons in de gaten kan houden.' Terwijl hij dit zei, begon hij opnieuw als een gekooide leeuw heen en weer te lopen. 'En ik zeg je maar meteen dat ik dat nooit doe.'

'Het aan mijn vader vragen, of teruggaan naar New York?' Ze keek plotseling bezorgd terwijl ze haar lange, elegante benen voor zich uitstreckte, en hij probeerde daar wanhopig niet op te letten.

'New York in elk geval, en...' Hij hield op en keek haar weer aan, zijn haar een wilde bos, zijn ogen fel in de hare. 'Als we nu eens in het geheim trouwen?'

'Hier?' vroeg ze stomverbaasd. Hij knikte. Hij meende wat

hij zei, zo goed kende ze hem nu wel. 'Mijn god, dan vermoorden ze me.'

'Daar weerhoud ik ze wel van.' Hij ging weer naast haar zitten, terwijl ze er alle twee over nadachten. 'Je schip vaart over twee weken; als we het doen, moeten we vlug zijn.' Ze knikte langzaam, terwijl ze in gedachten alles afwoog. Maar ze wist heel goed dat er geen keus was, en geen twijfel, dat er geen beslissing meer te nemen was. Ze zou met hem meegaan naar het eind van de wereld. Toen hij haar weer kuste, wist ze het zeker.

'Denk je dat ze ons ooit zullen vergeven?' Ze maakte zich zorgen over hen. Ze was net als hij enig kind, en haar vader was al zo oud. En ze hadden zulke hoge verwachtingen van haar, vooral haar moeder. Marielle had de vorige winter in New York haar debuut gemaakt, en nu ze aan het eind van de gebruikelijke reis door Europa waren gekomen, verwachtten ze van haar dat ze binnen afzienbare tijd een geschikte man zou vinden. In zeker opzicht was Charles dat beslist, zijn familie in aanmerking genomen, maar er viel niet te ontkennen dat zijn manier van leven op dit moment vrij excentriek was. Maar na verloop van tijd zou hij wel een fatsoenlijk burger worden, zoals haar vader het noemde. Toen ze echter die avond het onderwerp probeerde aan te roeren, suggereerde hij dat ze daar maar eerst op moest wachten.

'Wacht eerst maar eens af of je hem na je terugkomst in New York nog steeds zo aardig vindt, meisje. Intussen zitten er daar nog genoeg andere knappe jonge mannen op je te wachten. Je hoeft je niet meteen door dit exemplaar het hoofd op hol te laten brengen.' Het afgelopen voorjaar had een jonge Vanderbilt haar het hof gemaakt, en haar moeder had haar oog laten vallen op een knappe zoon van de Astors. Maar Marielle had daar nu niet meer de minste belangstelling voor. Dat had ze vroeger ook al niet gehad. En ze was ook niet van plan om

op Charles te wachten totdat hij weer naar New York terugkeerde. Ze was er absoluut zeker van dat hij dat nooit zou doen. Hij gaf niets om New York of zelfs de Verenigde Staten, en bovenal niets om zijn vader. Hij voelde zich gelukkig waar hij was en het was de afgelopen vijf jaar heel goed met hem gegaan. Hij voelde zich in Parijs als een vis in het water.

Drie dagen voordat haar ouders zouden afvaren, trouwden ze in het geheim en lieten in het Crillon Hotel een briefje voor hen achter. Ze voelde zich behoorlijk schuldig over het verdriet dat ze hen deed, maar ze kende haar ouders ook goed genoeg om te weten dat ze er genoeg in zouden scheppen dat ze met een Delauney getrouwd was. Wat dat betrof had ze het, gezien Charles' reputatie als een losbol, niet helemaal bij het rechte eind, maar het legde wel degelijk gewicht in de schaal. In haar briefje had ze erop aangedrongen dat ze toch zouden afvaren, en gezegd dat zij en Charles hen met Kerstmis zouden komen opzoeken. Zo gemakkelijk namen ze het evenwel niet op en ze bleven geduldig maar boos wachten totdat de jonge geliefden terugkwamen, in de hoop het huwelijk ongeldig te kunnen laten verklaren en de hele zaak in de doofpot te stoppen voordat het een publiek schandaal werd. De ambassadeur was natuurlijk van haar daad op de hoogte, want ze hadden zijn hulp ingeroepen en hij had op een discrete manier wat inlichtingen ingewonnen. Maar hij was slechts te weten gekomen dat ze in Nice waren getrouwd, en hij dacht dat ze waarschijnlijk de grens naar Italië waren overgestoken.

Ze brachten een zalige huwelijksreis door in Umbrië, Toscane, Rome, Venetië, Florence en aan het Comomeer; ze reisden ook nog even naar Zwitserland en twee maanden later, tegen eind oktober, trokken ze langzaam terug in de richting van Parijs. Haar ouders verbleven nog steeds in het Crillon en toen het jonge paar naar Charles' kamer terugkeerde, lag daar een briefje van hen op ze te wachten.

Marielle kon nauwelijks geloven dat ze er nog waren, en het verbaasde haar dat ze op haar hadden gewacht. Ze hadden zich in die twee maanden geenszins met het geheime huwelijk van hun dochter verzoend. Toen Marielle en Charles kalm en gelukkig hand in hand in hun hotel verschenen, eisten ze dat Charles meteen weer weg zou gaan en kondigden ze aan dat ze diezelfde morgen nog de procedure tot nietigverklaring in werking zouden stellen.

'Als ik u was, zou ik dat maar niet doen,' zei Marielle op rustige toon, en Charles moest glimlachen om de besliste manier waarop ze het voor hem opnam. Voor een stille, verlegen jonge vrouw kon ze op een bijzondere manier voet bij stuk houden. Hij was blij dat ze dat nu ook deed. Blij, en even later zeer verbaasd.

'Waag het niet om mij te vertellen wat ik moet doen,' brulde haar vader haar toe, terwijl haar moeder tegelijkertijd een tirade afstak over haar ondankbaarheid, het gevaar van een leven met Charles, dat ze alleen maar wilden dat ze gelukkig was en hoe dat nu allemaal bedorven was. Het leek wel een Grieks drama. Marielle liet de storm kalm over zich heen gaan. Ze was op haar achttiende plotseling een vrouw geworden en Charles wist dat hij haar voor de rest van zijn leven zou aanbidden.

'Ik kan geen nietigverklaring krijgen, papa,' zei Marielle rustig. 'Ik verwacht een kind.'

Charles keek haar eerst stomverbaasd aan, maar moest er toen bij zichzelf om lachen. Het was waarschijnlijk helemaal niet waar, maar het was wel de beste manier om ze van het idee van een nietigverklaring af te brengen. De woorden waren echter nog maar nauwelijks uit haar mond of de hel brak los; haar moeder begon nog harder te schreeuwen en haar vader hapte naar adem en zei dat hij pijn in zijn borst had. Haar moeder zei dat Marielle zijn dood zou zijn en toen de oude

man met behulp van zijn brave echtgenote de kamer uit was geholpen, stelde Charles voor dat ze terug zouden gaan naar de Rue du Bac en op een later tijdstip de discussie met zijn schoonouders zouden voortzetten. Kort daarna verlieten Charles en Marielle het hotel en toen ze in de warme buitenlucht een paar blokken verder waren gelopen, trok Charles haar met een geamuseerd gezicht naar zich toe en kuste haar.

‘Dat was een briljante zet. Daar was ik nooit opgekomen.’

‘Zo briljant was het niet,’ zei ze net zo geamuseerd, ‘het is de waarheid.’ Ze keek heel voldaan; het jonge meisje van zo even was nu plotseling een aanstaande moeder. Hij was sprakeloos.

‘Is het echt waar?’

Ze knikte en keek hem aan.

‘Wanneer is het gebeurd?’ Hij was eerder verbaasd dan bezorgd.

‘Dat weet ik niet zeker. Rome? Misschien in Venetië? Ik wist het pas vorige week absoluut zeker.’

‘Nou zeg, wat ben jij een stiekemerd.’ Maar hij drukte haar met een blij gezicht tegen zich aan. ‘En wanneer verwachten we de erfgenaam van de Delauneys?’

‘Ik denk in juni of daaromtrent.’

Hij had nog nooit serieus over het vaderschap nagedacht. Misschien had het hem, met zijn vrije leventje, moeten afschrikken, maar om de waarheid te zeggen was hij er dolblij mee. Hij riep een taxi aan en ze reden naar de Rue du Bac, elkaar op de achterbank kussend als twee kinderen in plaats van een toekomstig ouderpaar.

De volgende dag waren haar ouders nog net zo van streek, maar na twee weken van geruzie gaven ze eindelijk toe. Marielles moeder nam haar mee naar een arts op de Champs-Élysées en er was geen twijfel over mogelijk dat ze in verwachting was. Van een nietigverklaring kon geen sprake meer zijn.

Bovendien was hun dochter zielsgelukkig. Of ze het er nu mee eens waren of niet, ze zouden met de aanwezigheid van Charles Delauney moeten leren leven. Voordat ze ten slotte vertrokken, beloofde hij hun een betere flat te zoeken, een dienstmeisje te nemen, een kindermisje en een auto. Haar vader liet zich door hem verzekeren dat hij een 'fatsoenlijk burger' zou worden. Maar of hij dat nu al dan niet was, het was duidelijk dat ze beiden zielsgelukkig waren.

Kort daarna vertrokken Marielles ouders op de *France*. Na al die opwinding, spanning en vermoeidheid van hun aanwezigheid kwamen zij en Charles overeen dat ze met Kerstmis niet naar New York zouden gaan, en misschien wel nooit. In hun zolderkamer op de Linkeroever waren ze gelukkig met hun leven samen en zijn vrienden, en schreef hij zelfs beter dan ooit. In Parijs, in 1926, was het leven een korte tijd perfect geweest.

Toen Charles de loodzware deur van de kathedraal opentrok, was hij tot op het bot verkleumd en waren de pijnscheuten in zijn been erger dan normaal. Het was in Europa net zo'n barre winter geweest. Wat was het lang geleden dat hij in New York was, en in een kerk. Hij keek omhoog naar het reusachtige gewelfde plafond. Aan de ene kant had hij er spijt van dat hij was gekomen. Het deprimeerde hem zijn vader zo ziek te zien en zo onbewust van zijn omgeving en de mensen om hem heen. Het leek of hij Charles even had herkend, en toen was het weer voorbij en stonden zijn ogen weer leeg voordat ze dichtvielen en hij opnieuw tegen zijn kussens in een zware slaap wegzonk. Elke keer als Charles naar hem keek, bekroop hem een gevoel van eenzaamheid. Het was net alsof de oude man al vertrokken was. Dat was eigenlijk ook zo. En Charles had nu niemand meer over. Ze waren allemaal vertrokken, ook de vrienden waar hij in Spanje mee had gevochten. Het waren er bijna te veel om voor te bidden.

Hij zag een priester in een zwarte pij voorbijgaan, en liep langzaam naar een klein altaar achter in de kerk. Er waren twee nonnen aan het bidden en de jongste glimlachte tegen hem toen hij stijf naast hen neerknielde. Zijn zwarte haar was met grijs doorweven, maar zijn ogen hadden nog steeds dezelfde vurige blik als toen hij vijftien was en hij straalde nog steeds energie, kracht en overwicht uit. Zelfs de jonge non voelde dat aan. Er lag echter ook verdriet in zijn ogen toen hij zijn hoofd boog en aan iedereen dacht, degenen van wie hij had gehouden en met wie hij had gevochten. Maar hij was hier niet gekomen om voor hen te bidden. Hij was hier gekomen om de ergste dag van zijn leven te gedenken, negen jaar geleden, twee weken voor Kerstmis. Een dag die hij nooit zou vergeten... de dag dat hij haar bijna had vermoord. Hij was krankzinnig geweest, buiten zinnen van woede en verdriet, een verdriet dat werkelijk te groot was om te dragen. Hij wilde haar aan stukken rijten om het op te doen houden, om de klok terug te zetten, om het niet te laten gebeuren... Toch had hij zoveel van haar gehouden, van allebei... Hij kon er nog steeds niet aan denken, terwijl hij daar met gebogen hoofd zat, niet in staat om voor hem of voor haar te bidden, of voor zichzelf, of voor wie dan ook, niet in staat om na te denken en met nog steeds dat vreselijke verdriet, dat nauwelijks was afgenomen. Het enige verschil was dat hij zichzelf nu nog maar zelden toestond eraan te denken. Maar toen hij de plaats in zijn hart aanraakte waar ze nog steeds voortleefden, benam de pijn hem bijna de adem en kon hij het nauwelijks verdragen. Er gleed langzaam een traan over zijn wang terwijl hij met niets ziende ogen voor zich uit staaarde, en de jonge non naar hem keek. Hij bleef lange tijd zo geknield zitten, zich niet bewust van zijn omgeving, zijn gedachten bij hen en bij het leven dat niet meer bestond, op een plek die hij zich nog maar zelden wilde herinneren. Maar vandaag had hij hier willen zijn om

zich een beetje dichter bij hen te voelen. Wat het altijd erger maakte, was dat die datum zo vlak voor Kerstmis lag.

In Spanje zou hij ook wel ergens een kerk gevonden hebben, een kapelletje of een vervallen gebouwtje, en daar zou hij dezelfde gedachten hebben gehad en ook dezelfde scherpe pijn hebben gevoeld. Maar daar zou de eenvoud van zijn leven hem troost hebben gebracht. Hier vond hij niets, behalve vreemden in een enorme kathedraal en koude grijze steen, dezelfde koude grijze steen als het grote huis had dat hij nu met zijn stervende vader deelde. Toen hij langzaam overeind kwam, wist hij dat hij niet lang in de Verenigde Staten zou blijven. Hij wilde zo gauw mogelijk weer terug naar Spanje. Daar had men hem nodig. In New York had niemand dat, behalve advocaten en bankiers voor wie hij nooit enige belangstelling had gekoesterd. Nu zelfs nog minder dan jaren geleden. Hij was nooit de 'fatsoenlijke burger' geworden waar zijn schoonvader van had gedroomd. Hij glimlachte bij de herinnering aan zijn schoonouders, die inmiddels ook waren overleden. Net als alle anderen. Op zijn vijfendertigste voelde Charles Delaney zich alsof hij al tien levens achter de rug had.

Hij bleef lange tijd staan kijken naar een beeldje van de madonna met kind, met hen in gedachten, en toen liep hij langzaam dezelfde weg terug die hij gekomen was. Hij voelde zich eerder slechter dan beter. Hij wilde André weer bij zich hebben, hem dicht tegen zich aan voelen, zijn heerlijk warme huid, zijn zachte wangetje, het kleine handje dat de zijne altijd zo stevig had vastgehouden.

Charles was door tranen verblind toen hij langzaam terugliep naar de hoofdingang van de kathedraal. Zijn been leek meer pijn te doen dan anders en de wind gierde door de kerk, toen hem iets overkwam wat in lange tijd niet was gebeurd. Vroeger overkwam het hem regelmatig. Soms had hij zich zelfs op het slagveld verbeeld dat hij haar zag.

Nu zag hij haar in de verte, gehuld in een bontjas, aan hem voorbijgaand als een geest in de richting van iets wat hij niet kon zien, en niet in staat om hem te zien. Hij bleef lange tijd naar haar staan kijken, met een verlangen dat hij al heel lang niet meer had gevoeld, een herinnering die terwijl hij daar stond te staren weer tot leven kwam. Toen drong het tot hem door dat het geen geest was, maar een vrouw die precies op haar leek. Ze was lang, slank en ernstig, en heel mooi. Ze droeg een eenvoudige zwarte jurk met daaroverheen een jas van sabelbont, die bijna tot op de grond reikte en haar gezicht zacht omlijstte. Een hoed probeerde alles behalve een oog te verbergen. Hoewel hij maar zo weinig van haar kon zien, leek het alsof hij haar aanwezigheid voelde. De manier waarop ze zich bewoog, hoe ze eruitzag, de manier waarop ze langzaam een zwarte handschoen uittrok en voor een ander klein altaar neerknielde. Ze was nog net zo gracieus als vroeger, nog net zo lang en slank, hoewel ze nu veel magerder leek. Ze bedekte met haar elegante handen haar gezicht, en bleef lang in gebed verzonken. Hij wist waarom. Ze waren hier allebei om dezelfde reden naartoe gekomen. Terwijl hij naar haar stond te kijken, realiseerde hij zich dat het Marielle was. Hij kon het nauwelijks geloven.

Het leek een eeuwigheid te duren voordat ze zich omdraaide en zijn richting uitkeek, maar het was duidelijk dat ze hem niet herkende. Ze stak vier kaarsen aan, liet wat geld in de offerbus vallen en staarde toen weer naar het altaar. De tranen liepen ook over haar wangen. Toen trok ze met gebogen hoofd de bontjas strakker om zich heen. Ze liep langzaam tussen de banken door, alsof haar hele lichaam pijn deed en haar ziel ook. Ze was nog maar een paar centimeter bij hem vandaan toen hij voorzichtig een hand uitstak en haar tegenhield. Ze hief verschrikt haar hoofd op en keek hem verbaasd aan, alsof ze uit een diepe droom ontwaakte. Maar toen ze in zijn ogen

keek, stokte haar adem en staarde ze hem aan. Haar hand vloog naar haar mond en haar ogen stroomden over van de tranen die al bij het altaar waren begonnen te vloeien.

‘O, mijn god.’ Dat kon niet. Maar het was wel zo. Ze had hem bijna zeven jaar lang niet meer gezien. Het was niet te geloven.

Hij raakte zonder iets te zeggen haar hand aan en toen hij dat deed, liet ze zich zonder aarzelen tegen hem aan vallen, als vanzelfsprekend, woordeloos, en sloeg hij zijn armen om haar heen. Het was alsof het zo moest zijn, dat ze elkaar vandaag hier moesten treffen, en ze klampten zich hier in deze kerk als twee drenkelingen aan elkaar vast. Het duurde heel lang voordat ze zich van hem losmaakte en naar hem opkeek. Hij zag er ouder uit dan vroeger, doorleefder, vermoeder. Hij had een paar kleine littekens op zijn gezicht en een groot dat ze niet kon zien op zijn arm. Dan was er natuurlijk zijn been en zijn grijzende haar. Maar toen ze hem aankeek, voelde ze zich weer achttien en haar hart bonsde net als in Parijs toen ze nog een jong meisje was. Ze had al die jaren geweten dat een deel van haar Charles Delauney nooit zou kunnen loslaten, en ze had er mee leren leven. Ze had het moeten accepteren, zoals pijn, zoals hij zijn been mee moest trekken, dat hem bij koud of vochtig weer zo’n last bezorgde. Net zo’n pijn als die andere, die ze geleerd had met zich mee te dragen. ‘Ik weet niet wat ik moet zeggen.’ Ze glimlachte hem verdrietig toe, terwijl ze haar tranen droogde. ‘Na al die tijd klinkt “hoe gaat het met je” zo stom.’ Dat was ook zo, maar wat moest ze anders zeggen? Af en toe had ze vage berichten over hem gehoord, maar de laatste paar jaar niets meer. Ze wist al een hele tijd dat zijn vader ziek was. Haar eigen ouders waren beiden voordat ze uit Europa was teruggekeerd binnen een paar maanden overleden, maar daar was Charles van op de hoogte.

‘Je ziet er fantastisch uit.’ Hij kon zijn ogen niet van haar

losmaken. Op haar dertigste was ze nog mooier dan toen ze op haar achttiende trouwden. Alsof ze tot volle bloei was gekomen, maar haar ogen stonden bedroefd. Het deed hem pijn dat te zien. 'Gaat het wel goed met je?' Zijn vraag had vele betekenissen, maar net als vroeger begreep ze precies wat hij bedoelde. Ze waren na verloop van tijd tot één dans, één lied, één beweging versmolten. Zelfs zijn halve gedachten had ze zonder een woord te zeggen kunnen afmaken, zo goed kenden ze elkaar. Het had geleken alsof ze elk de identieke helft van slechts één persoon waren. Maar dat was voorbij, ze waren nu twee verschillende helften. Of hoorden ze nog steeds bij elkaar? Hij vroeg het zich af terwijl hij haar bekeek. Ze was duur gekleed, die jas van sabelbont was prachtig. De hoed was speciaal voor haar door Lilly Daché ontworpen en stond haar bijzonder goed. Ze was beslist veel eleganter dan toen ze nog een jong meisje was. Als ze er toen zo had uitgezien had ze hem waarschijnlijk afgeschrikt, glimlachte hij bij zichzelf, of hem misschien minder aangetrokken. Maar ze schrok hem nu niet af, ze wekte zijn mededogen op, zoals ze al jaren deed. Waarom was ze de laatste keer dat hij haar ontmoette zo verdomd koppig geweest?

'Je ziet er zo ernstig uit, Marielle.' Zijn ogen boorden zich in de hare, alsof ze de antwoorden op duizend vragen wilden af dwingen.

Ze probeerde te glimlachen, en draaide even haar hoofd af voordat ze hem weer aankeek. 'Het is een moeilijke dag, voor ons allebei...' Anders waren ze hier niet geweest. Ze vond het nog steeds vreemd dat ze hier nu beiden na al die jaren in de kathedraal van Sint-Patrick bij elkaar stonden. 'Ben je voor goed thuisgekomen?' Ze was nieuwsgierig naar hem. Hij leek groter en sterker dan vroeger, meer autoritair, alsof hij nog minder onzin dan vroeger tolereerde. En hoewel het moeilijk te geloven was, maakte hij een nerveuzere indruk.

Hij schudde zijn hoofd, en wenste dat ze in een bank konden schuiven om de hele dag verder te praten. 'Ik geloof niet dat ik het hier zou kunnen uithouden. Ik ben nu drie weken terug en kan nauwelijks wachten tot ik weer naar Spanje terug kan.'

'Spanje?' Ze trok een wenkbrauw omhoog. Zijn leven scheen zo met Parijs en hun herinneringen daar verweven te zijn, dat ze zich hem nauwelijks ergens anders kon voorstellen.

'De oorlog daar, ik ben er al twee jaar.'

Daarop knikte ze begrijpend. 'Ik had me al eens afgevraagd of je daar misschien zou zijn.' Het was echt iets voor hem. 'Op de een of andere manier wist ik dat je daar waarschijnlijk aan mee zou doen.' Daar had ze dus gelijk in gehad, want hij had niets meer gehad dat hem ervan had kunnen weerhouden. Niets te verliezen en niets te winnen. Niets om voor thuis te blijven.

'En jij dan?' Hij keek haar scherp aan. Hoe vreemd om hier naar elkaars leven te staan vragen, maar ze wilden beiden weten wat er met de ander was gebeurd.

Het duurde even voordat ze hem zachtjes antwoordde: 'Ik ben getrouwd.'

Hij knikte en probeerde niet te laten merken dat hem dat pijn deed, dat het aanvoelde alsof ze een dolk in een reeds lang zwerende wond had gestoken. 'Ken ik hem?' Dat was onwaarschijnlijk, omdat hij de laatste zeventien jaar in het buitenland had gewoond, maar naar haar uiterlijk te oordelen moest het minstens een Astor zijn.

'Dat weet ik niet.' Maar ze wist dat haar man een vriend van zijn vader was geweest. Hij was vijfentwintig jaar ouder dan zij. 'Malcolm Patterson.' Haar ogen vertoonden bij het noemen van zijn naam geen sprankje vreugde of trots, en plotseling verborg de hoed haar gezichtsuitdrukking. Hij kreeg een onplezierig gevoel, want ze zag er totaal niet gelukkig uit.

Dus dat had ze de afgelopen zeven jaar gedaan. Hij leek er niet van onder de indruk, eerder ontzettend geërgerd.

'Die naam heb ik wel eens gehoord,' zei Charles koel, en wachtte toen totdat hij haar gezicht weer kon zien. 'En ben je gelukkig?' Was het haar weigering om bij hem terug te komen waard? Hij kon duidelijk zien dat dat niet zo was.

Ze wist niet wat ze tegen hem zou zeggen. Haar huwelijk had ook aspecten die ze bijzonder waardeerde. Malcolm had op een tijdstip in haar leven dat ze daar wanhopig behoefte aan had, beloofd dat hij voor haar zou zorgen, en dat deed hij ook. Hij was ten opzichte van haar nog nooit tekortgeschoten. Hij was altijd aardig voor haar. Maar ze had zich in het begin niet gerealiseerd hoe koel hij was, hoe afstandelijk en hoe druk. Toch was hij in bepaalde opzichten een perfecte echtgenoot. Beleefd, intelligent, hoffelijk en charmant. Maar hij was Charles niet, hij was niet de vlam en de hartstocht uit haar jeugd... Het gezicht waar ze van droomde toen ze tussen leven en dood zweefde, was niet het zijne en de naam die ze uitriep ook niet, en ze wisten beiden dat dat nooit zou veranderen. 'Ik heb rust gevonden, Charles, en dat is heel belangrijk.' Met Charles was daar nooit sprake van geweest: bij hem had ze alleen vreugde, opwinding, liefde en hartstocht gekend, en uiteindelijk wanhoop. Het verdriet was net zo intens geweest als de vreugde.

'Ik heb je gezien, in Spanje, toen ik door een kogel getroffen was,' zei hij bijna dromerig.

En ik heb je jarenlang bijna iedere avond gezien, wilde ze hem zeggen, maar ze wist dat ze dat niet kon. In plaats daarvan glimlachte ze slechts. 'We hebben allemaal onze spookbeelden, Charles.' Sommige deden alleen meer pijn dan andere.

'Is dat dan alles? Zijn we slechts spookbeelden, meer niet?'

'Misschien.' Het had haar twee jaar in een inrichting gekost

om te begrijpen dat het voorbij was, dat ze met het verdriet moest leven en na alles wat er gebeurd was haar leven moest voortzetten. Dat kon ze nu niet in gevaar brengen, zelfs niet voor hem, vooral niet voor hem. Ze kon zichzelf niet op de tweede plaats stellen, hoeveel ze ook dacht nog van hem te houden. Ze raakte zijn hand aan en toen zijn wang, en hij boog zich voorover om haar te kussen, maar ze wendde haar hoofd een fractie af. Hij kustte haar wang vlak naast haar lippen, en ze sloot lange tijd haar ogen terwijl hij haar omarmde.

‘Ik hou van je... ik zal altijd van je blijven houden.’ Terwijl hij dat zei, gloeiden zijn ogen van de hartstocht die ze zo goed kende. Niet de hartstocht geboren uit wellust, maar de hartstocht uit overtuiging en verlangen en het zoveel van iemand gehouden hebben dat je er bijna aan ten onder gaat. Charles was hartstochtelijk in alles wat hij deed, en ze wist dat dat eens zijn dood zou worden. Ze was nauwelijks aan zijn vuur ontsnapt en ze wist nu dat ze het niet meer kon riskeren. Hij had zijn littekens en zij had de hare, niet minder erg omdat ze niet door een oorlog waren veroorzaakt.

‘Ik hou ook van jou,’ fluisterde ze, terwijl ze wist dat ze die woorden niet tegen hem zou moeten uiten. Maar het was een fluistering uit het verleden, een saluut aan alles wat eens had bestaan en met André gestorven was.

‘Wil je me voordat ik weer naar Spanje vertrek nog een keer ontmoeten?’ Dat aandringen was typisch iets voor hem, zodat ze zich, als hij zich weer in de strijd wierp, verantwoordelijk voor hem zou voelen. Ze glimlachte naar hem, maar schudde haar hoofd.

‘Dat kan ik niet doen, Charles, ik ben getrouwd.’

‘Heb je hem iets over mij verteld?’ Ze schudde met een verwijfeld gezicht langzaam haar hoofd.

‘Nee, niets. Hij gelooft dat ik die zomer van onze reis door Europa een beetje uit de band gesprongen ben en dat het iets te

ver is gegaan, zoals mijn vader het zijn vrienden heeft uitgelegd. Jaren geleden. Hij noemde het een "korte romance". Dat is alles wat Malcolm ervan weet. Hij wilde nooit dat ik erover praatte. Hij heeft er geen idee van dat we ooit getrouwd zijn geweest.' Het was echt iets voor haar vader om er zo'n draai aan te geven. Hij had niemand ooit iets over haar leven met Charles verteld, wat door hun verblijf in Europa een stuk makkelijker was gemaakt. Hij vond alleen uiterlijkheden en reputaties belangrijk. Hij had gelogen om haar te beschermen en tegen iedereen gezegd dat ze in Europa studeerde. Hij wilde ten koste van alles de schijn ophouden en had Marielle voor de 'verschrikkelijke fout' van haar huwelijk met Charles Delauney willen behoeden. En Marielles man geloofde die leugen nog steeds, omdat ze het zo liet.

Charles kon nauwelijks geloven dat ze haar man nooit de waarheid had verteld. Zij hadden elkaar altijd alles verteld. Ze hadden al hun geheimen met elkaar gedeeld. Maar wat was er op je achttiende eigenlijk te verbergen? Op je dertigste was dat wat anders.

'Hij weet van niets, Charles. Waarom zou ik het hem vertellen?' Waarom zou ze hem vertellen dat ze zesentwintig maanden in een inrichting had doorgebracht en had gewild dat ze doodging, dat ze geprobeerd had haar polsen door te snijden, tabletten te slikken, zichzelf in de badkuip te verdrinken... waarom zou ze hem dat alles vertellen? Charles wist het wel, hij had de rekeningen betaald... en ze was beter geworden.

'Zeg je tegen hem dat je mij vandaag hebt ontmoet?' Hij was nieuwsgierig naar haar leven met hem. Wat voor soort huwelijk konden ze hebben als ze hem niets vertelde? Hield ze wel van hem, of hij van haar? Ze had na al die jaren zo gemakkelijk 'ik hou van je' tegen hem gezegd en Charles geloofde haar. In antwoord op zijn vraag schudde ze nogmaals haar hoofd.

'Hoe kan ik hem nou vertellen dat ik je heb ontmoet, als hij

niet eens weet dat je in mijn leven voorkomt?’ Haar ogen stonden kalm in haar mooie gezicht. Ze maakte nu een rustige indruk, dat was tenminste iets.

‘Hou je van hem?’ Dat geloofde hij niet, en hij wilde het horen.

‘Natuurlijk. Ik ben zijn vrouw.’ Maar de waarheid was dat ze hem respecteerde, hem bewonderde en hem veel verschuldigd was. Ze had nooit van hem gehouden zoals van Charles en zou dat ook nooit doen. En bovendien wilde ze dat ook niet. Zo’n liefde gaf te veel verdriet, en daar had ze de moed niet meer toe. Ze wierp een blik op haar horloge en keek toen weer naar Charles. ‘Ik moet gaan.’

‘Waarom? Wat zou er gebeuren als je niet naar huis ging, maar in plaats daarvan met mij meeing?’ Hij keek of hij het meende.

‘Je bent nog niets veranderd. Je bent nog dezelfde man die me in Parijs overhaalde om in het geheim met hem te trouwen.’ Ze glimlachte om de herinnering, en hij ook.

‘Je was toen gemakkelijker te overtuigen.’

‘Alles was toen gemakkelijker. We waren jong.’

‘Dat ben je nog steeds.’ Maar ze wist wel beter.

Ze trok haar jas steviger om zich heen en deed haar andere handschoen weer aan, en hij liep langzaam met haar mee naar de hoofdingang van de kathedraal.

‘Voordat ik vertrek, wil ik je nog een keer zien.’

Ze zuchtte en bleef staan om hem aan te kijken. ‘Charles, hoe kunnen we dat nou doen?’

‘Als je het niet doet, kom ik bij je thuis aan de bel hangen.’

‘Daar ben je toe in staat.’ Ze moest lachen, ondanks de droevige dag die hen samengebracht had.

‘En dan heb je heel wat uit te leggen.’ De gedachte alleen al gaf haar bijna een migraine. ‘Je weet me te vinden. Ik logeer bij mijn vader. Bel me, want anders doe ik het.’

Na zeven jaar stond hij haar hier te bedreigen, en hij zag er nog zo verdraaid knap bij uit ook.

‘En als ik je niet bel?’

‘Dan vind ik je heus wel.’

‘Maar ik wil niet gevonden worden.’

Haar gezicht stond ernstig toen ze dat zei, net als het zijne toen hij antwoordde: ‘Ik weet niet of ik dat wel geloof. En we kunnen toch na al die jaren niet... ik kan je niet zomaar weer laten gaan, Marielle, dat kan ik niet, het spijt me.’ Hij zag er troosteloos en op een vreemde manier bijna gebroken uit.

‘Dat weet ik.’ Ze schoof haar hand onder zijn arm en ze liepen de deur uit, terwijl Malcolms chauffeur op hetzelfde moment door een zijdeur verdween. Hij had hen een uur lang met veel belangstelling gadeslagen. Zo kende hij Marielle absoluut niet, maar op de een of andere manier had het hem niet verbaasd. Malcolm leidde ook zijn eigen leven, en ze was een heel mooie jonge vrouw. Mooi en bang, dat wist hij. Ze liet zich door iedereen intimideren, vooral door haar man. En hij vroeg zich af wie er te zijner tijd meer voor zijn inlichtingen zou willen betalen, mevrouw Patterson zelf of haar man?

Charles en Marielle liepen langzaam gearmd de trappen af en toen ze onderaan waren gekomen, drukte hij haar dicht tegen zich aan. ‘Als je het echt niet wilt, zal ik er niet langer op aandringen, maar ik zou je voor mijn vertrek graag nog een keer willen zien.’ Hij keek alsof hij het echt meende.

‘Waarom?’ Ze keek hem recht in de ogen, en hij gaf haar het enige antwoord dat hij kon bedenken.

‘Omdat ik nog steeds van je hou.’

Terwijl ze haar hoofd afwendde, vulden haar ogen zich met tranen. Ze wilde niet langer van hem houden, ze wilde niet dat hij nog van haar hield, ze wilde geen herinneringen meer, geen verdriet en geen angst. Ze keek hem weer aan. ‘Ik kan je niet bellen.’

'Je kunt doen wat je wilt. En wat je ook doet, ik zal nog steeds... is het voor jou net zo moeilijk...' Hij wierp een blik op de kerk en dacht aan de reden waarom ze hier die dag waren, en keek toen weer met betraande ogen op haar neer. Ze knikte, terwijl de tranen in antwoord over haar wangen gleden. 'Ja, net zo moeilijk. Het gaat niet over.' En ze begreep nu dat dat nooit zou gebeuren, dat ze er als met een altijd aanwezige pijn mee moest voortleven. Ze keek weer naar hem omhoog. 'Het spijt me zo...' Ze had die woorden al jarenlang tegen hem willen uitspreken en dat had ze nu gedaan, maar het maakte geen verschil.

Hij schudde zijn hoofd, omhelsde haar heftig en liet haar toen weer los. Na nog een laatste blik liep hij Fifth Avenue af zonder afscheid van haar te nemen. Daar was hij werkelijk niet toe in staat geweest.

Ze bleef hem lange tijd staan nakijken en stapte toen in Malcolms auto. Terwijl de chauffeur haar naar huis reed, bleven haar gedachten bij Charles en bij een leven dat allang het hare niet meer was en ook nooit meer zou worden... en bij André.